

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **ESTATE INVESTMENT LLC**, se sídlem Cheyenne, Spojené státy americké, Logan Ave 1821, zastoupený Mgr. Janem Jandou, advokátem se sídlem Revoluční 13, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2015, č. j. 7 A 128/2011 – 57,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. SZ 036952/2011/KUSK REG/Bu; tímto bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti usnesení stavebního úřadu Městského úřadu v Jesenici ze dne 15. 7. 2010, č. j. Výst./1734/09, o zastavení řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí na umístění stavby „Skladové a logistické centrum Jesenice u Rakovníka na pozemku 1197/9, 1196/4, 1196/1, 1234/5, 24/1 v k. ú. Jesenice u Rakovníka“.

I. Vymezení věci

Dne 27. 11. 2009 podal stěžovatel žádost o vydání rozhodnutí o umístění výše uvedené stavby. Vzhledem k tomu, že předložená žádost neměla předepsané náležitosti dle

§ 86 stavebního zákona, byl dne 9. 2. 2010 vyzván, aby nejpozději do 30. 4. 2010 předložil podle § 7 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí (dále „zákon č. 100/2001 Sb.“) zjišťovací řízení k plánovanému záměru, podle § 88 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), plánovací smlouvu a podle § 14 odst. 4 zákona č. 20/1987 Sb. o státní památkové péči, závazné stanovisko orgánu státní památkové péče. Na tuto výzvu reagoval stěžovatel dne 8. 4. 2010 podáním, v němž namítl, že záměr, který svými parametry nedosahoval limitních hodnot pro zjišťovací řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., byl v souladu s § 4 odst. 1 písm. b) cit. zákona řádně oznámen dne 12. 1. 2010 Krajskému úřadu Středočeského kraje; příslušný správní orgán měl sdělit ve lhůtě 15 dnů, že předložený záměr bude podléhat zjišťovacímu řízení; takové sdělení pak mělo být v souladu se zákonem č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů učiněno do datové schránky, což se však nestalo. Z uvedeného dle názoru stěžovatele plyne, že v důsledku mlčení správního orgánu záměr zjišťovacímu řízení nepodléhá; uvedl, že nepožaduje finanční spoluúčast při realizaci záměru, není zřejmé, s kým a s jakým obsahem by měl uzavřít plánovací smlouvu; k požadavku na získání stanoviska orgánu památkové péče uvedl, že je nelze vydat, neboť neexistují věcné podmínky pro uplatnění pravomoci orgánu státní památkové péče; § 14 odst. 4 zákona o státní památkové péči stanoví pouze tři vymezené případy, kdy je nutno stanovisko vydat; ve věci stěžovatele se o žádný z uvedených případů nejedná. Vzhledem k tomu, že stěžovatel požadované podklady do uvedeného data nepředložil, vydal Městský úřad Jesenice, stavební odbor dne 15. 7. 2010 usnesení, kterým řízení ve věci výše označené stavby podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zastavil.

Proti usnesení podal stěžovatel odvolání, v němž opakovaně vznesl výhrady učiněné již vůči výzvě k předložení požadovaných podkladů v podání ze dne 8. 4. 2010; stran požadavku stanoviska orgánu státní památkové péče opětovně zdůraznil, že nežádal o vydání stavebního povolení k zásahům do historické kapličky, ale o územní rozhodnutí k umístění stavby ležící nejméně 100 metrů od kapličky; nadto žádost podle požadavku stavebního úřadu nelze ani podat, neboť o vydání závazného stanoviska lze požádat pouze k drobné stavbě, stavební úpravě, udržovacím pracím nebo jiné úpravě nemovité či movité kulturní památky nebo nemovitosti nacházející se v památkově ochranném pásmu či zóně, žádost navíc může podat pouze vlastník, správce nebo uživatel nemovité kulturní památky, což on není.

Žalovaný odvolání zamítl; za prokázané vzal, že stěžovateli byla doručena krajským úřadem dne 26. 1. 2010 písemnost o tom, že záměr podléhá zjišťovacímu řízení (tj. do 15 dnů, jak stanoví zákon). Připustil, že nedoručení do datové schránky sice bylo pochybením, nicméně, zásadní ve věci je, že se stěžovatel uvedenou skutečnost dozvěděl. Poukázal na to, že i v případě, kdy ve lhůtě 15 dnů příslušný úřad žadateli své stanovisko nesdělí, nejedná se o mlčky udělený souhlas s tím, že stavba nepodléhá posuzování vlivů. Závěr zjišťovacího řízení je nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o umístění stavby. Co se týče požadavků stran závazného stanoviska orgánu státní památkové péče, žalovaný stěžovateli přisvědčil s tím, že tento požadavek je předčasný. Žalovaný uzavřel, že sice zjistil některá pochybení v postupu stavebního úřadu, tato však nemohou mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, proto k nim dle § 89 odst. 2 správního řádu nepřihlížel.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, v níž namítal, že nebyly dány oba důvody pro zastavení řízení, tedy absence stanoviska orgánu památkové péče a sdělení

pokračování

podle zákona č. 100/2001 Sb. Městský soud žalobu zamítl; k námitkám stěžovatele uvedl, že nesplnění těchto dvou podmínek sice bylo důvodem pro zastavení řízení před správním orgánem I. stupně, avšak odvolací orgán v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že ohledně stanoviska orgánu památkové péče byl závěr stavebního úřadu předčasný, neboť žádost žalobce neodpovídala vyhlášce č. 503/2006 Sb., a proto měl stavební úřad nejprve vyzvat žalobce k doplnění žádosti, aby bylo zřejmé přesné umístění kapličky ve vztahu k zamýšlenému stavebnímu záměru. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného tak plyne, že důvodem pro zastavení řízení o žádosti žalobce bylo nadále pouze stanovisko orgánu životního prostředí o tom, že záměr žalobce podléhá zjišťovacímu řízení zákona č. 100/2001 Sb., a tedy absence zjišťovacího řízení.

Městský soud nepřisvědčil ani názoru stěžovatele, že z § 6 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb.

vyplývá, že marným uplynutím lhůty 15 dnů pro vydání stanoviska ohledně podlimitního záměru nestává fikce „souhlasu“, ze které by vyplývalo, že záměr nepodléhá zjišťovacímu řízení; soud na tomto místě odkázal na jazykový výklad § 6 odst. 3 citovaného zákona a uvedl, že namítané „mlčení správního úřadu“ je v právních předpisech formulováno tak, že fikci výslovně text normy konstituuje, k tomu uvedl konkrétní příklady, kdy tak právní předpisy stanoví.

K namítanému nedoručení stanoviska městský soud s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118, uvedl, že není rozhodné, že stěžovateli nebylo doručeno do datové schránky, k rukám jednatele nebo jiné oprávněné osoby, ale rozhodné je, zda bylo doručeno tak, aby byl s obsahem sdělení seznámen. Poukázal na to, že stěžovatel v žalobě rozporoval doručení do vlastních rukou pouze odkazem na nedoručení jednatelům, teprve při jednání soudu dne 10. 6. 2015 své tvrzení rozšířil na popření jakéhokoliv doručení. Soud konstatoval, že z podání ze dne 8. 4. 2010 a odvolání ze dne 19. 8. 2010 vyplývá, že stěžovatel sice namítal, že mu v zákonné lhůtě nebylo doručeno sdělení podle zákona č. 100/2001 Sb., ale vždy akcentoval vadu doručení v tom smyslu, že mu nebylo doručeno do datové schránky. Dle názoru soudu zveřejnění sdělení na internetu, způsob obrany stěžovatele e-mailová korespondence, která byla soudu při jednání předložena, ve své vzájemné provázanosti prokazují, že stěžovateli bylo dne 26. 1. 2010 doručeno sdělení v 15-ti denní lhůtě podle § 6 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. Bez ohledu na osobu, která sdělení za stěžovatele převzala, lze mít dle soudu za to, že stěžovatel seznal úplný obsah sdělení co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo sdělení řádně oznámeno. Městský soud neshledal rozhodnutí žalovaného v rozporu se zákonem a žalobu zamítl.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti

Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na nesrovnalost na str. 3 napadeného rozsudku, která dle jeho názoru může mít značný význam pro posouzení celé věci; je zde uvedeno, že stěžovatel dne 30. 4. 2009 předložil krajskému úřadu k posouzení záměr „Skladové a logistické centrum Jesenice u Rakovníka“ podle zákona č. 100/2001 Sb.; soud uvádí, že následně byla žádost stažena a řízení zastaveno; poté dne 27. 11. 2009 podal údajně stěžovatel novou žádost o umístění dané stavby. Stěžovatel k tomu uvádí, že se

jednalo o dvě samostatná nesouvisející řízení na dvě odlišné stavby, nepodával tedy opakovaně žádost na stejnou stavbu, jak uvádí soud. První žádost, která měla posoudit záměr stavby se zastavěnou plochou cca 3600 m², měla odlišnou dispozici a současně měla řešit příjezdové komunikace, byla vzata zpět a řízení bylo zastaveno. Druhá žádost ze dne 27. 11. 2009 řeší pouze podlimitní stavbu se zastavěnou plochou 2946 m² a bez komunikace, neboť ty byly mezi tím povoleny v samostatném řízení. Dále stěžovatel poukazuje na to, že stavebním úřadem nebyl veden nejméně od 27. 11. 2009 do 15. 11. 2010 správní spis.

Stěžovatel uvádí, že nikdy netvrdil, že uplynutím uvedené lhůty nastane fikce souhlasu, ze které by vyplývalo, že oznámený podlimitní záměr nepodléhá zjišťovacímu řízení. Naopak vždy uváděl, že se jedná o aplikaci institutu „mlčení veřejné správy“. Domnívá se, že lhůta podle § 6 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. není lhůtou pořádkovou, ale prekluzivní, která omezuje orgány veřejné moci v možnosti provést určitý úkon pouze v rámci stanovené lhůty, a to z důvodu právní jistoty a rychlosti řízení; nelze přehlédnout, že územní řízení vede příslušný stavební úřad, který sám je vázán lhůtami podle stavebního zákona a správního řádu. Stavební úřady běžně oznamují zahájení stavebního řízení, přičemž vyzvou obec, účastníky a dotčené orgány, aby se k záměru vyjádřily a předložily stanoviska podle zvláštních předpisů, k čemuž jim určí lhůtu. Pokud se dotčený orgán ve lhůtě nevyjádří, stavební úřad tuto skutečnost uvede v textu odůvodnění územního rozhodnutí. Dle názoru stěžovatele měl být aplikován stejný režim lhůty pro sdělení podle § 6 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., protože krajský úřad byl v územním řízení pouze v postavení dotčeného orgánu, jemuž lhůta pro příslušný úkon (sdělení za záměr podléhá zjišťovacímu řízení) nebyla stanovena stavebním úřadem, ale přímo vyplývala ze zákona.

Stěžovatel namítá rovněž nesprávnou aplikaci právních předpisů žalovaným i soudem; konkr. vyhl. č. 503/2006 Sb. ve znění do 28. 3. 2013, a tvrdí, že z textu vyplývá povinnost předložit k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby sdělení příslušného úřadu, který konstatuje, že stavba nepodléhá posuzování vlivu na životní prostředí. Stěžovatel se domnívá, že tento právní názor je zcela nesprávný, protože uvedené sdělení je až výsledkem zjišťovacího řízení, které se týkalo staveb nad 3000 m²; řešený záměr je však podlimitní a zjišťovací řízení by se ho týkalo pouze tehdy, pokud by příslušný orgán v rámci zákonné lhůty a řádně sdělil, že zjišťovacímu řízení podléhá, což se v daném případě nestalo.

Stěžovatel zásadně nesouhlasí se závěry žalovaného a potažmo soudu v otázce doručování. Dle stěžovatele odpovědnost za řádné doručení a s tím spojené důkazní břemeno tíží pouze a výlučně správní orgán, přičemž tuto odpovědnost nelze přenášet na stěžovatele. Pokud by krajský úřad jednal způsobem, který mu ukládal zákon a doučoval řádně do datové schránky, nevznikl by žádný spor. Krajský úřad zvolil způsob doručení běžnou poštou, tj. bez dodejky. Tvrdí-li žalovaný i soud, že písemnost byla prokazatelně doručena, stěžovatel konstatuje, že jednatelé společnosti žádnou neobdrželi (v době údajného doručování v Praze byli oba na Slovensku) a společnost nikdy neměla jiné zaměstnance. Závěr soudu o tom, že písemnost vyzvedl zaměstnanec, je proto nesmyslný a nemá oporu ve spise ani skutečnosti. Na věci je rovněž neobvyklé, že po údajném doručení písemnosti si úřady mezi sebou začaly posílat e-maily s podrobnostmi o doručování a ty následně založily do spisu, do kterého se do té doby téměř nic nezakládalo. Obsah e-mailové korespondence nebyl během soudního jednání projednán a poprvé je uveden až

pokračování

v písemném odůvodnění rozsudku. Krajský úřad měl údajně sdělení zveřejnit i na internetu, ovšem během antedatování si úředníci nevšimli, že 18. 1. 2010 nemohl být uveřejněn dokument, který vznikl až 20. 1. 2010. Důkazní hodnota takových zápisů je proto nulová. Stěžovatel se na rozdíl od soudu nedomnívá, že se jednalo jen o písarskou chybu, ale naopak o podvod. Soudu prvního stupně trvalo 4 roky, než požádal Českou poštu o podrobnosti k doručování; pošta informaci již nedohledala. Krajský soud následně své rozhodnutí opřel o kopie e-mailové korespondence úředníků; naopak zcela ignoroval obsah podání stěžovatele ze dne 1. 2. 2010 a 7. 4. 2010 adresované stavebnímu úřadu, kdy oznamoval nečinnost krajského úřadu a které měly být součástí správního spisu.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k plšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti; neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlédnout ex offio (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti v podstatě opakovaně vznáší námitky, které uplatnil již v odvolání a následně v žalobě a při ústním jednání před městským soudem. Vytýká krajskému soudu nesprávné posouzení právní otázky, zejména má za to, že marným uplynutím 15-ti denní lhůty, ve které nebylo oznámení krajského úřadu řádně doručeno, nastal stav zakládající fikci uděleného souhlasu, resp. nevyžadující zjišťovací řízení dle § 7 zákona č. 100/2001 Sb. Tvrdí, že nebylo prokázáno doručení písemnosti dne 26. 1. 2010.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou stěžovatele týkající se dokazování před soudem. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že obsah e-mailové korespondence nebyl během soudního jednání projednán a poprvé je uveden až v písemném odůvodnění rozsudku. Shledal-li by soud tuto námitku oprávněnou, již tato skutečnost by musela vést k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud za použití záznamu z jednání ověřil, že tato námitka se nezakládá na pravdě. Při jednání byly k důkazu provedeny veškeré žalovaným předložené listinné důkazy (e-mailové korespondence), stěžovatel se s nimi prokazatelně seznámil a vyjadřoval se k nim; rovněž tak bylo ze strany žalovaného vysvětleno zjevné pochybení při uvedení data vyhotovení a zveřejnění dokumentu na internetových stránkách. Tvzení stěžovatele o úmyslném antedatování, resp. podvodu, jsou tak pouze v rovině nepodložených spekulací. Stěžovatel byl rovněž prokazatelně seznámen prostřednictvím předložených listin s tím, že do datové schránky původního žalobce bylo sdělení krajského úřadu o nutnosti zjišťovacího řízení doručeno dne 18. 2. 2010, což bylo při jednání ověřeno i ztotožněním jednacích čísel doručované písemnosti na předložené doručence k datové zprávě (založeno na č. l. 48).

Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatele stran záměny řízení konstatuje, že je ze správního spisu zjevné, že stěžovatel podal dvě žádosti týkající se částečně odlišných stavebních záměrů; lze tak souhlasit s tím, že městský soud se dopustil při rekapitulaci skutkového stavu určité nepřesnosti, ztotožnil-li stavby v jednotlivých žádostech (ze dne 30. 4. 2009 a ze dne 27. 11. 2010), nicméně tato nepřesnost je pro posouzení věci zcela bezvýznamná. Ostatně jakkoli stěžovatel předesílá, že tato skutečnost může mít značný význam pro posouzení věci, nespecifikuje již v čem. Posouzení věci nyní projednávané se týká výlučně žádosti stěžovatele o vydání rozhodnutí o umístění stavby ze dne 27. 11. 2009, a v této souvislosti též oznámení o záměru, které učinil dne 12. 1. 2010 ke krajskému úřadu. V tomto kontextu je posuzováno naplnění zákonných podmínek pro zastavení řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí na umístění stavby z důvodu nepředložení zákonem stanovených podkladů – vyjádření příslušného úřadu o tom, že záměr nepodléhá zjišťovacímu řízení dle § 7 zákona č. 100/2001 Sb.

Namítá-li stěžovatel, že nebyl po určitou dobu veden správní spis, není zřejmé, kam touto námitkou míří, resp. jak byl zkrácen na svých právech. Lze mu však nepochybně přisvědčit, že správní spis městského úřadu, resp. předložený správní spis žalovaného, zdaleka neodpovídá požadavkům § 17 odst. 1 a 2 správního řádu. Jednotlivé písemnosti v něm jsou uspořádány nahodile, není veden soupis písemností dle jednotlivých listů a data vložení. Nicméně tato skutečnost bez dalšího nemá vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí žalovaného.

Stěžovatel činí sporným, zda krajský úřad v zákonné lhůtě sdělil, že stavba nevyžaduje či vyžaduje posouzení vlivu na životní prostředí; a dále, pokud tak neučinil ve lhůtě stanovené zákonem, zda to navozuje důsledky zamýšlené stěžovatelem (zjišťovací řízení se nevyžaduje).

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že lhůta stanovená v § 6 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., je pouze lhůtou pořádkovou; tvrdí, že se jedná o lhůtu prekluzivní, po jejímž uplynutí již správní orgán nemůže vydávat žádné akty. V tomto kontextu pak dovozuje z mlčení správního orgánu právní důsledky spočívající v nemožnosti vyžadovat zjišťovací řízení. Současně se ohrazuje, že vždy v souvislosti s nedodržením 15-ti denní lhůty pro vyjádření krajského úřadu dle § 6 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., uváděl, že se jedná o aplikaci institutu „mlčení veřejné správy“, který žádnou fikci rozhodnutí nezakládá; není tedy pravdou, že dovozoval naplnění fikce souhlasu, jak uvádí městský soud.

Z uvedené argumentace není zjevné, jaký institut má stěžovatel na mysli, neboť institut „mlčení veřejné správy“ správní řád ani jiný právní předpis obecně nezná. Pokud zákonodárce zamýšlí přičítat činnosti či nečinnosti správního orgánu určité právní důsledky, vždy tak výslovně v zákoně stanoví. Tak je tomu např. v § 36 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, podle kterého *nevydá-li správce daně rozhodnutí do doby, o níž má být lhůta podle žádosti prodloužena, nebo nevydá-li rozhodnutí do 30 dnů ode dne, kdy žádost obdržel, platí, že žádosti bylo vyhověno*. Zákon č. 100/2001 Sb., v § 6 odst. 3 však tak nečiní; takový důsledek nelze dovodit obecně ani z ustanovení správního řádu, která upravují vydávání rozhodnutí.

pokračování

V případě nevydání sdělení v zákonné lhůtě se nejedná ani o zákonnou právní fikci; tou se za určitých okolností finguje právní skutečnost, která zcela určitě nenastala. Jde tedy o uměle vytvořenou konstrukci skutečnosti, spojenou s právními následky, která reálně neexistuje. Touto kategoričností se právní fikce liší od právní domněnky, jež může a nemusí odpovídat skutečnosti. Krom příkladů uvedených městským soudem právní fikcí je např. právní konstrukce, že odeslaná datová zpráva je považována za vyzvednutou i v případě, že po deseti dnech od jejího odeslání se do datové schránky nikdo nepřihlásil a tuto zprávu si adresát nepřčetl (srov. § 17 odst. 4 zák. č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů). Příkladem právní fikce je rovněž institut náhradního doručení uplatňovaný správním řádem (§ 24), ale rovněž občanským soudním řádem a trestním řádem, který nastupuje v případě, že osoba, jíž bylo doručováno do místa, kde se zdržuje, doručovanou písemnost vlastní vinou nepřevzala. V takovém případě je zřejmé, že ke skutečnému doručení nedošlo, avšak pro účely příslušného řízení se doručení (nazývané náhradním doručením) finguje. Obdobně stanoví správní řád např. v § 25, že písemnost doručovaná prostřednictvím veřejné vyhlášky je pokládána za doručenou uplynutím patnáctého dne bezprostředně následujícího po dni jejího vyvěšení (a to bez ohledu na to, že se účastník řízení s obsahem doručované písemnosti seznámil).

Správní řád s nečinností správního orgánu fikci rozhodnutí (negativního či pozitivního) nespojuje. Jakkoli stanoví např. v § 71 lhůty pro vydání rozhodnutí, nespojuje s jejich nedodržením žádné právní důsledky (např., že povolení bylo vydáno, odvolání se vyhovuje, apod.). Nečinnosti správního orgánu v případě nedodržení lhůty pro vydání sdělení dle zákona č. 100/2001 Sb., se lze bránit např. prostřednictvím postupu dle § 80 správního řádu (opatření proti nečinnosti), nelze z ní však dovozovat následky negativního či pozitivního rozhodnutí. Zánik práva je výhradně spojen s uplynutím lhůt hmotněprávních, které jsou lhůtami prekluzivními (např. projednat přestupek, uložit sankci, vyměřit daň, apod.). O takovou lhůtu se však v případě § 6 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. nejedná; tato lhůta má pouze pořádkový charakter.

Městský soud proto zcela správně uvedl, že pokud v dané věci dotčený orgán nesdělí do 15 dnů oznamovateli, zda bude podlimitní záměr podléhat zjišťovacímu řízení, neznamená to bez dalšího, že záměr marným uplynutím 15 dnů zjišťovacímu řízení dle zákona č. 100/2001 Sb. nepodléhá. Marné uplynutí lhůty dle § 6 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. nezakládá fikci vydaného souhlasného stanoviska příslušného orgánu. Městský soud přílehavě odkázal rovněž na § 3 odst. 1 vyhl. č. 503/2006 Sb. ve znění do 28. 3. 2013, dle kterého se žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby podává na formuláři, jehož obsahové náležitosti jsou stanoveny v příloze č. 3 k této vyhlášce; tato stanoví v bodě VII. formuláře žádosti u stavby, která nevyžaduje posouzení vlivu na životní prostředí, požadavek na předložení vyjádření příslušného úřadu, který konstatuje, že stavba nepodléhá posuzování vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb. Takto stanovená náležitost žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby může být naplněna pouze skutečným vyjádřením dotčeného orgánu, potažmo předložením vyjádření příslušného orgánu, nikoli fikcí „vydaného souhlasu“.

V případě, že příslušný úřad na základě oznámení podlimitního záměru nesdělí do 15 dnů oznamovateli, zda bude podlimitní záměr podléhat zjišťovacímu řízení, nelze mít za to, že stavba nevyžaduje posouzení vlivu na životní prostředí. Je třeba mít o tom písemný

doklad vydaný příslušným úřadem; bylo na stěžovateli, aby jej v požadované lhůtě předložil. Stěžovateli z § 6 odst. 1, 2, 3 zákona č. 100/2001 Sb. jednoznačně vyplývá povinnost předložit oznámení záměru krajskému úřadu. Náležitosti oznámení podlimitního záměru stanoví příloha č. 3a k tomuto zákonu. Krajský úřad na základě oznámení podlimitního záměru a s přihlédnutím k zásadám uvedeným v příloze č. 2 k tomuto zákonu je povinen sdělit do 15 dnů, zda bude podlimitní záměr podléhat zjišťovacímu řízení, a zároveň toto sdělení zveřejní na internetu. Z textu daného ustanovení nevyplývá, že v případě nedodržení lhůty podlimitní záměr zjišťovacímu řízení nepodléhá. Konstrukce, kterou se stěžovatel snaží obhajovat, nemá oporu ani v textu zákona ani v správní praxi založené na aplikaci a interpretaci správního řádu.

K námitce nedoručení písemnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve spise nachází e-mailová korespondence krajského úřadu a městského úřadu ze dne 5. 2. 2010, z níž se podává, že dne 19. 1. 2010 byla odeslána z krajského úřadu doporučeně obálka firmě Rydex, s.r.o., (jehož nástupcem v soudním řízení je nyní stěžovatel- pozn. soudu) se sdělením, že záměr podléhá zjišťovacímu řízení; toto sdělení bylo oznámeno na internetových stránkách Ministerstva životního prostředí - Cenia. V kontextu s podáním stěžovatele ze dne 1. 2. 2010, v němž městskému úřadu sděluje, že dne 27. 1. 2010 již uplynula zákonná lhůta pro vydání sdělení, které dosud neobdržel, se jeví dotaz městského úřadu stran vydání či nevydání sdělení a následná korespondence zcela logické.

Vzhledem k tvrzeným rozporům stran doručení písemnosti stěžovateli městský soud vyzval žalovaného, aby předložil listiny prokazující doručení sdělení žalovaného o tom, že podlimitní záměr podléhá zjišťovacímu řízení původnímu žalobci - Rydnex s.r.o. Žalovaný uvedl, že odbor životního prostředí poslal uvedené sdělení pouze dopisem bez doručanky, nemá doklad o doručení k dispozici. Současně konstatoval, že toto sdělení bylo poté dne 18. 2. 2010 zasláno ještě do datové schránky. Žalovaný rovněž předložil další e-mailová podání, z nichž vyplývalo, že krajský úřad vydal stanovisko k oznámení stěžovatele ze dne 12. 1. 2010, dne 19. 1. 2010 bylo sděleno doporučeným dopisem, dne 21. 1. 2010 pošta firmě Rydex s.r.o. oznámila doporučenou zásilku (č. R=14192), dne 26. 1. 2010 byla zásilka vyzvednuta. I kdyby tomu však tak nebylo, byla písemnost prokazatelně doručena ještě před 30. 4. 2010, tedy před koncem lhůty, ve které měl stěžovatel svoji žádost doplnit. V průběhu řízení bylo rovněž prokázáno, že bylo sdělení krajského úřadu doručeno do datové schránky původního žalobce „kipyk4p“ dne 18. 2. 2010.

Stěžovateli byla doručena výzva ze dne 9. 2. 2010, aby nejpozději do 30. 4. 2010 předložil zjišťovací řízení k plánovanému záměru. Na tuto výzvu reagoval dne 8. 4. 2010 podáním, v němž namítl, že v důsledku mlčení správního orgánu záměr zjišťovacímu řízení nepodléhá. Uvedené stěžovatel sděluje poté, kdy, jak vyplynulo z listinných důkazů, bylo již prokazatelně doručeno do datové schránky dne 18. 2. 2010. Bylo tedy nepochybné, že zjišťovací řízení je vyžadováno.

Nejvyšší správní soud připouští, že vyvstaly pochybnosti o datu doručení do vlastních rukou dne 26. 1. 2010; i když v průběhu řízení před městským soudem byly některé nesrovnalosti odstraněny a některé vysvětleny, faktem zůstává, že neexistuje doklad o doručení. Není však rozhodné, že stěžovateli nebylo doručeno do datové schránky, k rukám jednatele nebo jiné oprávněné osoby, ale rozhodné je, zda byl

pokračování

s obsahem sdělení seznámen. K tomu došlo prokazatelně dne 18. 2. 2010, což stěžovatel ani při jednání nepopřel. Jakkoliv podle § 19 správního řádu se doručuje a priori prostřednictvím datové schránky, rozhodující je, že se stěžovatel dozvěděl, že záměr podléhá zjišťovacímu řízení. Nedoručení do datové schránky je sice chybou, která však nemohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Závěr zjišťovacího řízení je nezbytným podkladem pro rozhodnutí o umístění stavby. Jelikož v řízení o žádosti o umístění stavby skladové haly v k. ú. Jesenice u Rakovníka stěžovatel nepředložil v rozporu s § 86 odst. 4 stavebního zákona stanovisko příslušného úřadu podle zvláštního právního předpisu - vyjádření příslušného úřadu, který konstatuje, že stavba nepodléhá posuzování vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., bylo řízení o žádosti v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno neboť absence sdělení dle zákona č. 100/2001 Sb., resp. provedení zjišťovacího řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., bránila v pokračování řízení.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky stěžovatele důvodné. Krajský soud se řádně vypořádal s žalobními námitkami, závěry, k nimž dospěl, přezkoumatelným způsobem odůvodnil a jeho rozhodnutí z hlediska zákona zcela obстоjí.

Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. května 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu